

I kraft heraf er der for en række andre højere uddannelsesinstitutioner end universiteterne fastsat specielle adgangreguleringer, som giver mulighed for, ud fra en vurdering af undervisningskapaciteten ved den enkelte institution, hvert år at fastsætte, hvor mange nye studerende, der kan optages.

Ved forslaget udvides hjemmelen til at foretage specielle adgangregulerende foranstaltninger til også at omfatte de uddannelser, der er henlagt til universiteterne.

I „Skitse for udbygningen af de højere uddannelser i tiden indtil 1980“ (Planskitsen, juni 1967), kap. 5 (side 131-136) har Planlægningsrådet foretaget en gennemgang af de problemer, som knytter sig til en regulering af tilgangen til de højere uddannelser. — Rådet anser en generel begrænsning af det antal studenter, der søger de højere uddannelser, for et uhensigtsmæssigt og utilfredsstillende middel til at regulere presset på de højere uddannelser. (Kap. V A.)

Efterhånden som universitetsundervisningen er kommet ind i mere faste rammer, er der ligesom ved læreanstalterne blevet en nær sammenhæng mellem det antal undervisningslokaler, der er til rådighed, og det antal studerende, opdelt i hold, man kan give en forsvarlig undervisning. — Da tilgangen til universiteterne formentlig fortsat vil stige, og da det derfor kan blive umuligt tilstrækkeligt hurtigt at skabe forsvarlige undervisningsforhold for de kommende studenter, påpeger Planlægningsrådet (punkt B), at der bør skabes hjemmel til for ét år ad gangen at regulere tilgangen til enkelte universitetsuddannelser.

Med henblik på en effektiv udnyttelse af universiteternes samlede undervisningskapacitet er der i anordning af 5. maj 1967, § 4, tilvejebragt hjemmel for, at universiteterne kan nedsætte fordelingsud-

valg, der kan henvise ansøgere til at lade sig immatrikulere ved et andet universitet. — En sådan „lokal“ adgangregulering har været praktiseret bl. a. ved opbygningen af det medicinske studium i Odense, ligesom fordelingsudvalg har været nedsat mellem universiteterne i København og Århus inden for nat.-geofagene og psykologistudiet.

Der må i de nærmest kommende år forventes at blive et stærkt forøget behov for etableringen af fordelingsudvalg, ikke mindst i forbindelse med etableringen af de nye uddannelsescentre og nye uddannelser under opbygning. — Bestemmelserne herom vil imidlertid ikke slå til, i det omfang kapacitetsdækningen på landsbasis er utilstrækkelig.

Det er derfor regeringens opfattelse, at der i overensstemmelse med Planlægningsrådets indstilling i Planskitsen bør tilvejebringes hjemmel for en punktvís regulering af adgangen til enkelte universitetsstudier. — En sådan regulering, hvorom der ikke foreligger konkrete beslutninger, bør i givet fald ikke begrænses til immatrikulationsberettigede med studentereksamen, men må omfatte hele kredsen af immatrikulationsberettigede, således som denne er udvidet ved anordning af 5. maj 1967, jfr. anordning af 10. oktober 1969 om adgang til at studere og tage eksaminer ved universiteterne.

De økonomiske konsekvenser af en eventuel punktvís adgangregulering lader sig ikke opgøre på forhånd, allerede af den grund at forholdene kan variere stærkt fra institution til institution og fagområderne imellem. — Hertil kommer, at det må forudses, at de studerende, som måtte blive udelukket, kun ville have belastet uddannelseskapa- citeten i begrænset omfang. En adgangsbegrænsning, der skulle medføre en tilsigtet begrænsning i behovet for studiepladser på senere studietrin, måtte utvivlsomt være meget restriktiv, jfr. Planskitsens kap. V, D.